

Vlčí doupě

Projekt Vlčí doupě přináší skrze videa radostnou zvěst o Boží lásce. Pro děti i dospělé. Provází P. Roman Vlk.

<http://vlcidoupe.cz/>

<https://www.youtube.com/channel/UCbP1qYWudpW9r3aqveK RdQ>

Ladislav Kubíček

Je naše tělo chlív, nebo katedrála?

Složitě a důmyslně lidské výrobky obdivujeme. Naše tělo funguje mnohem dokonaleji než lidské výrobky a člověk to pokládá za samozřejmost, nežasne a neděkuje. Podívejme se třeba na lidské střevo, jak je složitě a co vydrží. Není pouhým potrubím. Plní mnohem důležitější funkci a obdivuhodné je i to, že při styku s výkaly neshnije a nezreziví jako naše výrobky. Jak jsme nechápaví! Stále nemůžeme pochopit velikost Božího díla. Jak důmyslným Božím darem to naše tělo je! Bůh čeká, že mu budeme děkovat a se svým tělem podle toho taky zacházet. Všechno má svůj Bohem stanovený řád. Chuťové buňky na jazyku jsou taky darem Božím, který je možno s vděčností užívat, ale i zneužívat. Bůh nám dává tělo a chce, abychom z něj budovali „katedrálu“, v níž touží přebývat. Jaká škoda, že si z něj někteří dělají jen ekonomicky prosperující chlív.

Kráska lidského těla

Dokud nám tělo funguje dobře, bereme to jako samozřejmost - „to je normální, to se vyvinulo, to příroda“. Klidně řád porušujeme, neděkujeme, neobdivujeme. Proč je naše tělo zároveň i krásné? Proč není pouze účelné? Uvědomujeme si až do morku kostí, že jsme stvořeni jako děti Boží? Jako živé obrazy Boží? To není fráze, to je lapidární skutečnost. Na světě jsou miliardy lidí a každý je jedinečný! Každý je jinak krásný. A co kráska lidské tváře? Jak jsou lidé krásní! V poslední době se přímo labužnický vyžívám v krásce lidské

tváře. Její kráska nespočívá na povrchu, v kůži. Je v její hloubce. Kráska lidské tváře je zvlášť nápadná ve zpodobnění - jako na plátně se tam promítá kráska čisté duše. Podobně lékař - aby uzdravil lidské tělo, nestačí léčit jen povrch, ale musí se snažit odstranit příčinu.

Čtvrtý rozměr lidského těla

Obětní stůl v kostele je oltářem, ale můžeme ho vnímat také jako bednu, jako reálný objekt, který má tři rozměry - délku, šířku a výšku. Ovšem je tu ještě čtvrtá vlastnost, čtvrtý rozměr této reality - tím je jeho účel! Křesťan bude určitě takový obětní stůl opravovat jinak než obyčejnou bednu. Podobně je to i s naším tělem. Je-li porouchané, můžeme ho opravovat jako stroj, jako bednu. Zdravotníci někdy říkají: „Přivezli slepák.“ Anebo se můžeme na lidské tělo dívat jako na umělecké dílo - copak nemá vlastnosti uměleckého díla? Lidské tělo není jen stroj dokonalý, je i živý! Vážíme si daru života? Přistupujeme k životu svému i k životu druhých jako k něčemu vzácnému a posvátnému? Umíme žasnout a sklonit se před majestátem Tvůrce?

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem - Zapalují?*)

Největší příběhy všech dob

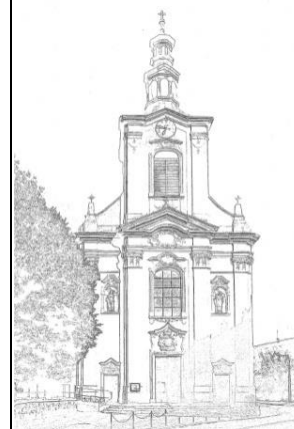
Jeden z největších myslitelů, spisovatelů, pedagogů Jan Amos Komenský napsal: „Cílem vzdělání a moudrosti je, aby člověk viděl před sebou jasnou cestu života, po ní opatrně vykračoval, pamatoval na minulost, znal přítomnost a předvídal budoucnost.“ Za nejvýznamnější zdroj moudrosti tento „učitel národů“ považoval Bibli. Dnešní člověk mnohdy zapomíná na tento významný a stále aktuální zdroj, ve kterém může najít podstatné a stále aktuální pravdy tykající se Boha, světa a člověka. Vytvořená skupina pěti her s názvem „**Největší příběhy všech dob**“ si klade za cíl **ukázat Bibli právě jako zdroj moudrosti a poznání**. Bez nadsázky můžeme prohlásit, že životní příběhy vybraných biblických osob ovlivnily dějiny lidstva.

Tyto biblické osobnosti přibližujeme dnešnímu člověku v nové zajímavé formě. Jednotlivé příběhy jsou předkládány v podobě interaktivních elektronických her, které spustit pomocí webového prohlížeče nebo mobilní aplikace GEOFUN, kde hry stažení do mobilní aplikace fungují offline.

Vznik her financovala Česká biskupská konference.
<https://www.schoolfun.cz/nejvetsi-pribehy-vsech-dob/>

Václav č. 12 (2021)

21. 3. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

5. neděle postní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:15

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- **Ranní mše svatá** se nyní konají opět v kostele.
- **Ve čtvrtek 25. 3. 2021 je slavnost Zvěstování Páně.**
- Od soboty 27.3. do 9.4. 2021 se v naší republice koná sčítání lidu. Čeští a moravští biskupové vyzývají věřící, aby se přihlásili ke katolické církvi. (kolonka B10).
- Z důvodu karantény se až do Zeleného čtvrtku nekonají žádné bohoslužby v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Mše svatá se přesouvají v obvyklých časech do děkanského kostela Všechny svatých.
- **Křížovou cestu** se během postní doby budeme modlit v kostele **v pátek v 16:00 a v neděli v 9:00.**
- Farnost nabízí k pronájmu plochu cca 235 m² (35x6,5m) u OKIMU, která po úpravě může sloužit jako **zahradka.**

David Wilkerson: Dýka a Kříž

9. Náhlé vyslyšení modliteb II

Ten večer byl v aréně právě tak špatný, jako všechny předcházející. Byly obvyklé „pauzy“ a smích. Byly i pěstní zápasy a jiné nepřijemnosti. Tytéž významné gestikulace hochů na dívky a tytéž jejich necudné odpovědi. Jo-Jo tam byl se mnou. Přišel ze zvědavosti a chtěl mi ukázat, že to všechno považuje za nesmysl.

Na zpáteční cestě k Ortezovým jsem byl zticha. Byl jsem vskutku rozmrzelý, zraněný nedostatkem odezvy.

„Příliš moc se snažíš, kazateli!“

Ozalo se to bez varování od chlapce bez domova, který se zdál být i bez srdce. Dopad jeho slov byl nesmírný. Projela mnou, jakoby vyslovena samým Bohem. Otočil jsem se a zíral na chlapce tak, že mimoděk zvedl ruce k obraně. Ovšem! JÁ jsem se snažil měnit životy! Nepřinášel jsem gangům Ducha svatého, ale Davida Wilkersona. I tehdy, když jsem dával Jo-Jovi své nové boty, byl jsem v popředí JÁ. Ted' jsem si uvědomil, že JÁ nebudu nikdy schopen Jo-Jovi pomoci. Nikdy nemohu pomoci gangům. Jediné, co mohu udělat, je připravit úvod a pak jít stranou.

„Příliš se snažíš!“

Vyvolalo to ve mně nakonec výbuch smíchu, se kterým však nebyl Jo-Jo spokojen: „Nech toho, kazateli!“

„Směji se, Jo-Jo, protože jsi mi pomohl. Od této chvíle se už tolik snažit nebudu. Ustoupím stranou a nechám působit Ducha svatého.“

Jo-Jo byl chvilku zticha; pak zvedl hlavu:

„Necítím nic“, řekl. „Vůbec nic. Ani nečekám, že bych mohl něco cítit.“

Do bytu Ortezových jsme dojeli mlčky. Pak náhle, svým přímým způsobem mi Malý Jo-Jo udělal nabídku:

„Vy čekáte dítě, vid', Davide.“

Řekl jsem mu už dříve, že se Gwen chystá do nemocnice. Dítě se ted' může narodit každou chvilku.

„A říkáš, že je Bůh a že mne miluje, ano?“

„Jistě, to je pravda“, odpověděl jsem mu.

„Dobrá; je-li tedy Bůh a modlím-li se k Němu, slyší mé modlitby?“ - „Zcela určitě!“

„O. K. Co tedy chceš: kluka nebo holku?“

Viděl jsem, že přichází léčka, ale nevěděl jsem dobře, jak dál.

„Podívej, Jo-Jo, modlitba není automat, do kterého hodíš minci, a vypadne ti cukroví!“

„Jinými slovy, nejsi si tedy tak docela jist celou tou věcí kolem Boha, že?“

„To jsem vůbec neřek.“

„Tak co chceš - kluka nebo holku?“

Připustil jsem, že doufáme, že to bude kluk; dvě děvčata už máme. Malý Jo-Jo poslouchal. Pak udělal něco, co pro něj bylo právě tak těžké, jako pro Mojžíše udeřit do skály a čekat vodu. Malý Jo-Jo se modlil: „Bože, jsi-li tam nahoře a máš-li mne rád, dej tomuhle kazateli kluka!“

To byla Jo-Jova modlitba. Byla opravdová, a když skončil, hodně mrkal. Byl jsem ohromen. Běžel jsem do své malé, prázdné ložnice a začal se modlit tak, jak jsem se od svého příchodu do New Yorku ještě nemodlil. Ortezovi i Jo-Jo už spali, když zazvonil telefon; bylo půl třetí ráno. Já jsem se ještě modlil. Vstal jsem a šel ho zvednout. Byla to tchyně. „Davide“, volala, „nemohu čekat s telefonováním až do rána. Musím ti prostě hned teď říci, že jsi otcem!“

Nezmohl jsem se na žádnou otázku.

„Davide! Davide, jsi tam?“ - „Ano, jsem.“

„Nechceš ani vědět, jestli je to holka nebo kluk?“

„Mnohem víc, než si kdo umí představit!“

„Davide, máš velikého, macatého, pětikilového syna!“

Samozřejmě, že skeptici by poukázali na statistickou pravděpodobnost 50:50, že se Jo-Jova modlitba vyplní. Této noci se však dělo něco jiného, daleko hlubšího, než je statistika. Když jsem přišel k Jo-Jovi a probudil ho, poškrábal se na hlavě:

„Co ty víš“, řekl. „Co ty o tom víš! Co ty víš...“

Než uběhla noc, byl Jo-Jo proměněný chlapec. Začalo to slzami. Jo-Jo vyplakal svou hořkost i nenávisť, své pochybnosti i svůj strach. Když měl tohle za sebou, našlo se v něm místo pro lásku. Pro tu Lásku, kterou znají všichni křesťané. Lásku, která není odvislá od rodičů nebo kazatelů, ba ani od modliteb, vyslyšených podle našich představ. Od tohoto dne měl v sobě Jo-Jo Lásku, která mu zůstala už navždy, a mne naučil lekci, která byla rovněž provždy mou.

My lidé můžeme pro sebe navzájem udělat mnoho - a měli bychom, ba musíme. Ale Bůh je to, který uzdravuje.

Jenom On.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Svátost smíření

Církevní prikázání nařizuje zpovídat se **alespoň jednou ročně** a přijmout eucharistii. Obzvláště vhodná je pro to doba postní. YOUCAT v paragrafu 226 říká: Křest nás vyprošťuje z moci hříchu a smrti a uvádí nás do nového života Božích dětí, ale neosvobozuje nás od lidské slabosti a od náklonnosti ke hříchu. Proto se potřebujeme znovu usmířovat s Bohem. Tu možnost nám poskytuje svátost smíření.

Richard Rohr

Získávat Boží lásku

Největším úkonem víry je věřit, že Bůh tě miluje, a to i v tvé nahotě, bídě a hříšnosti. Lidé si však myslí, že Boží lásku si musíme získat. Pracujeme pro to a myslíme si, že tím, že konáme dobré věci pro Boha, získáme Boží pozhnání a na oplátku i lásku. Toto je náboženství soukromé komůrky, v níž jsem já a „můj“ Ježíš. Vše pak vyústuje do egocentrické morálky sebezdokonalování a disciplíny.

Křesťané běžně používali frázi: „Musím zachránit svou duši“, nebo: „Kněží jsou tu k tomu, aby zachránili naše duše.“ To není Nový zákon. Myslet si, že můžeš zachránit svou duši, je čirá hereze. Ježíš znamená „Jahve zachraňuje“. Dokud se budeš ty zaměstnávat spásou své duše, budeš zabraňovat Bohu, aby tvou duši zachránil On.

(meditace pro středu po 5. neděli postní)

Ježíš zachraňuje

Chromí tohoto světa stále přicházejí k Tělu Kristovu a pohlížejí na nás s očekáváním tak, jako onen muž sedící u chrámové brány hleděl na Petra a Jana, a očekávají, že od nás něco dostanou. Co jim církev mnoha a různými způsoby říká? „Stříbra a zlata máme spousty. Přijď a připoj se k naší farnosti. Máme úřevové sdružení, velmi demokratické. Máme pastorační radu. Máme i kytarovou mši. Jsme velmi pokrokoví, v kostele vyvěšujeme transparenty. Jdeme s dobou a vyjdeme vstříc každé tvé potřebě. A taky máme společenství svatého Vincence z Pauly.“

Ale nikdo nemá odvahu říct: „Smím si s tebou promluvit o Ježíši? Dovol, abych se s tebou pomodlil. Pán tě bude učit významu odpuštění. Pán tě bude učit, k čemu je církev a Písmo. Pojď a následuj Ježíše!“

To se za Ježíše stydíme? Sdílíme se s ním? Mluvit o Ježíši považujeme za naivní, staromódní, pobožné a trochu protestantské. Máme církev. Máme svátosti, máme kněze a biskupy!

Nicméně je to jen Ježíš, kdo zachraňuje. Apoštolové mluví s neohrožeností a nadšením. Ježíš to dokázal! Ve jménu Ježíšově je mi dávana veškerá síla. Kdykoli se vracejí, hlásají jméno Ježíše Krista. Co se to s církví stalo, že je tolik těch, kteří už nejsou hrdi na jméno Ježíšovo?

(meditace pro sobotu po 5. neděli postní)